

Голас Радзімы

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ
І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЕЙ З СУАЙЧЫНІКАМІ

№ 4 (689)

Студзень 1963 г.

Год выдання 9-ы

«МАРС-1» У ПАЛЁЦЕ

За перыяд з 2 па 8 студзеня з аўтаматычнай станцыяй «Марс-1» былі праведзены чарговыя сеансы радыёсувязі. Радыёсувязь са станцыяй устойлівая, тэлеметрычная інфармацыя прымаецца ўпэўнена.

На 8 гадзін раніцы 9 студзеня станцыя мела наступныя астранамічныя каардынаты: прамое ўзыходжанне — 6 гадзін 23 минуты, схіленне — 38 градусаў 22 минуты. Адлегласць ад Зямлі да станцыі «Марс-1» складала 28.563 тысячы кіламетраў.

ПАЛІТЫКА

10 студзеня праяздзіў у Варшаву М. С. Хрушчоў зрабіў кароткі прыпынак у гор. Брэсце. У абкоме КПВ М. С. Хрушчоў сустрэўся з партыйным і савецкім актывам абласнога цэнтра.

Прэзідыум Вярхоўнага Савета БССР выдаў Указ аб правядзенні выбараў у Вярхоўны Савет Беларускай ССР і мясцовыя Саветы дэпутатаў працоўных. Выбары прызначаны на 3 сакавіка 1963 года.

Першы намеснік міністра замежных спраў СССР В. В. Кузняцоў 9 студзеня сустрэўся з прэзідэнтам ЗША Дж. Кенэдзі і меў з ім гутарку.

У час сустрэчы былі закрануты пытанні, якія ўяўляюць узаемную цікавасць для СССР і ЗША.

У Белградзе падпісана пагадненне паміж Савецкім Саюзам і ФНРЮ аб далейшым супрацоўніцтве ў справе выкарыстання атамнай энергіі ў мірных мэтах. Яно прадугледжвае значнае пашырэнне савецка-югаслаўскага супрацоўніцтва ў гэтай галіне.

Падганяючы млітарызацыю краіны і гонку ядзерных узбраенняў, французскі ўрад займаецца пошукамі новых раёнаў для выпрабаванняў атамнай зброі. Адным з такіх раёнаў выбраны астравы Мангарава, размешчаныя ў Ціхім акіяне. На гэтых астравах французская ваеншчына вырашыла пабудаваць у гэтым годзе базу для выпрабавання сваёй будучай вадароднай бомбы.

ЭКАНОМІКА

На 18 тысяч кіламетраў працягнуцца ў гэтым годзе ў СССР новыя магістральныя лініі электраперадачы. Яны будуць узведзены будаўніча-мантажнымі арганізацыямі Міністэрства энергетыкі і электрыфікацыі СССР ў розных раёнах.

Поўным ходам ідуць будаўнічыя работы на прамысловай пляцоўцы завода штучнага валакна ў Светлагорску. На ўдарную камсамольскую будоўлю з айчынных заводаў, заводаў Польшчы і Чэхаславакіі пачало паступаць тэхналагічнае абсталяванне.

Рабочыя першага калійнага камбіната працягваюць весці мантажныя работы на ўзвядзенні пастаяннага комплексу збудаванняў ствала № 1. Поўным ходам ідуць земляныя работы і на другім калійным камбінаце ў Салігорску.

Будуецца Магілёўская тэлевізійная рэтрансляцыйная станцыя, радыус дзеяння якой 105—110 кіламетраў, і радыёрэлейная лінія да Брэсцкай тэле-

візійнай станцыі. Жыхары Магілёўшчыны і Брэстчыны будуць глядзець не толькі мінскія, але і маскоўскія тэлеперадачы.

Больш сарака пяці тысяч калёсных універсальных трактараў «Беларусь» — такі слаўны вынік працоўных спраў калектыву Мінскага трактарнага завода ў 1962 годзе.

КУЛЬТУРА

Сэлета ў маскоўскім выдавецтве «Советский писатель» запланаваны да выдання творы беларускіх празаікаў, паэтаў, драматургаў. Падрыхтаваны да друку пераклад трылогіі Я. Коласа «На ростанях». Раман Ул. Карпава «Крывавыя берагі» выйдзе ў канцы года. Рыхтуюцца да друку апавесці і апавяданні І. Пташнікава і іншыя.

Калегія Міністэрства культуры БССР прысвоіла званне народных тэатраў драматычным калектывам Рагачоўскага раённага дома культуры і Маладзечанскага гарадскога дома культуры. Зараз у рэспубліцы 26 народных тэатраў.

Новы шырокаэкранны кінатэатр «Белавежскі» адкрыўся ў гарадскім пасёлку Камянец Брэсцкай вобласці.

Калектыв Тэатра оперы і балету — часты госць у жыхароў г. Баранавічы. Днямі артысты тэатра наведalі горад са спектаклем «Дэман».

Журы па прысуджэнню рэспубліканскіх літаратурных прэмій імя Янкі Купалы і Якуба Коласа прыняло пастанову аб прысуджэнні прэмій за лепшыя творы 1961 года. Прэмій імя Янкі Купалы адзначаны кніга вершаў «Палеская рапсодыя» Уладзіміра Дубоўкі і п'еса «Лявоніха на арбіце» Андрэя Макаёнка. Івану Мележу за раман «Людзі на балоце» прысуджана прэмія імя Якуба Коласа.

СПОРТ

Закончыўся турнір валеібалістаў Мінска, Таліна, Вільнюса і Волгаграда. Першае месца заняў мінскі «Буравеснік».

37 майстроў спорту, 500 першаразраднікаў і амаль 10 тысяч спартсменаў другіх разрадаў папоўнілі ў мінулым годзе спартыўнае таварыства рэспублікі «Спартак».

Адбылася матчавая сустрэча мацнейшых фехтавальшчыкаў Эстоніі, Казахстана і Беларусі. Беларуская каманда выйграла ўсе сустрэчы.

СВЕТЛЫЯ ДУМКІ

Дарагія землякі! Пішу да вас з Нью-Йорка. Хачу вітаць вас з Новым годам і пажадаць вам, а праз вас усяму савецкаму народу, далейшых поспехаў у наступным годзе на шляху да шчаслівай будучыні. Хачу таксама падзяліцца коратенька з вамі сваімі ўражаннямі пра 1962 год. Прайшоў ён для мяне, як і папярэднія гады, у тузе па родным краі, па цудоўных беларускіх краявідах, палях і зялёных нівах. Песні Радзімы я часта слухаю па радыё і жыю яе марамі. Чужына заўсёды будзе чужынай, якая б яна ні

была і дзе б яна ні ляжала. Увесь год я рэгулярна чытаў вашу газету; цікавіўся весткамі з Радзімы, цешыўся ўдачамі ў яе мірным будаўніцтве, перажываў, калі ў сваім шуканні мірнага і шчаслівага жыцця яна сустракала цяжкасці з боку варожых сіл агрэсіі. Вялікай радасцю для мяне ў мінулым годзе быў выхад у свет «Беларуска-рускага слоўніка», які цяпер заўсёды ляжыць на маім сталі. Цешыла мяне ў мінулым годзе і тое, што сілы міру, да якіх нале-

жыць і Савецкая Беларусь, стойка змагаліся за захаванне міру і спакою ў свеце і ў гэтай барацьбе перамаглі. У Нью-Йорку я заўсёды хаджу на выступленні савецкіх мастацкіх калектываў. Мяркую, што ў недалёкім будучым часе беларусы Амерыкі змогуць купіць білеты і на канцэрт беларускай песні і танца. У планах на будучыню пэўнага не шмат, бо на чужыне ніколі не ведаеш сваёй будучыні. Ведаю толькі адно: незалежна ад таго, якая яна будзе, менш цяжкая ці больш цяжкая, думкі пра Ра-

Пішуча
ЗЕМЛЯКІ...

дзіму будуць заўсёды светлыя і радасныя, вашы весткі з яе заўсёды будуць вітаньня з лёгкім сэрцам.

Дык усяго найлепшага вам, паважаныя землякі, у вашай дзейнасці на карысць працоўнага народа і міру.

З пашанай
А. Ж.
ЗША.

Мінск зімовы.

ЧЫТАЙЦЕ ў ГЭТЫМ НУМАРЫ:

❖ Добрыя весткі з Брэстчыны і Гродзеншчыны ❖ Што ўбачыла С. Прытчард ❖ Адрас забойцы: 341 Palisade Ave Cliffside Park New Jersey ❖ Падарожжа ў снежную рэспубліку ❖ Апавяданне Б. Сачанкі.

БРАВА, ДАРАГІЯ СУАЙЧЫННІКІ!

Што здзівіла амерыканскую турыстку ў Пінску

Недалёка ад горада Лос-Анжэ-лоса ў Каліфорніі, у невялікім горным пасёлку Манхэтэн жыве з сям'ёй 70-гадовая Сцепаніда Прытчард. Яшчэ ў маладосці пакінула яна родныя мясціны і ў пошуках шчасця адправілася за акіяна. Іншыя часы тады былі, і прозвішча ў Сцепаніды было іншае, беларускае — Вакульчык.

Паўстагоддзя прайшло з той пары, а ўсё ж сум па радзіме, жаданне ўбачыць знаёмыя з дзяцінства мясціны не зніклі з часам. І вось Сцепаніда Адамаўна зноў на Радзіме. У якасці турысткі яна наведала Савецкі Саюз і спынілася на некалькі дзён у Пінску, пагасціць у сваіх родных.

Наш карэспандэнт папрасіў Сцепаніду Прытчард падзяліцца сваімі ўражанямі аб паездцы з чытачамі «Голасу Радзімы».

— У 1912 годзе я пакінула Пінск, — гаворыць С. Прытчард, — Купецкім захалудцем запомніўся мне тагачасны Пінск. Брудныя вуліцы, багністыя берагі ракі, падсепаватыя хаты і ўбогія крамкі прыватных гандляроў...

Якім я ўбачыла родны горад? О, на гэтае пытанне адказаць не проста. З рэдкіх пісем і скурых газетных паведамленняў я ведала, што за апошнія дзесяцігоддзі на беларускай зямлі адбыліся велізарныя змены.

І ўсё ж першыя крокі па савецкай зямлі прыемна здзівілі мяне. З групай амерыканскіх турыстаў я пабывала ў Маскве, Ленінградзе, у Крыме, у Кіеве, у Мінску. Якія цудоўныя гарады! Усюды савецкія людзі сустракалі нас з адкрытай душой, і ўсюды мы бачылі будоўлі, будоўлі, будоўлі... Людзі ўпэняны ў заўтрашні дзень, бадзёрыя, жыццярэадныя, добра адзетыя.

Размахам і маштабамі будаўнічых работ здзівіў мяне і Пінск.

Пінчане гасцінна паказалі мне свой новы горад. Ён робіць выдатнае ўражанне: чысты, прыгожы, зялёны.

Непазнавальная стала набярэжная Піны, ператвораная ў квітнеючую ліпавую алею. Прыгожы парк культуры і адпачынку. Нібы зялёныя астраўкі, раскінуліся па ўсяму гораду шматлікія цясніны скверы.

А колькі пабудавана і будуюцца ў горадзе! І, здаецца, усё лепшае аддадзена дзецям, моладзі. Я любавалася прыгожым будынкам гідратэхнікума, бачыла заветэрнарны і ўчотна-крэдытны тэхнікумы, педагогічнае вучылішча, пабывала ў школе-інтэрнаце, гутарыла з дзецьмі, са студэнтамі, настаўнікамі. І толькі цяпер пераканалася, што азначае на справе права савецкіх людзей на адукацыю, бо ў ЗША, дзе ўсё прадаецца і купляецца за доллары, навучанне ў сярэдніх і вышэйшых навучальных установах для большасці простых людзей з'яўляецца толькі марай.

Або такі прыклад. Аглядаючы завод штучных скур, я думала не толькі аб тым, што ў былой палескай глушы працаў савецкіх людзей узведзена такое сучаснае

прадпрыемства. Здзіўляе і тое, на колькі выраслі духоўна мае землякі. А калі нам паказалі заводскі медыцынскі пункт, не магла ўтрымацца ад здзіўлення. Гэта ж сапраўдная клініка! Сем розных кабінетаў, фізіятэрапеўтычны, гінекалагічны, хірургічны і іншыя. Урачы, медыцынскія сёстры пастаянна клапацяцца аб здароўі рабочых. І ўсё гэта бясплатна, за кошт дзяржавы. Хіба можа марыць аб такім дабрабыце амерыканскі рабочы?

Шчыра шкада, што час майго знаходжання ў Пінску праляцеў так хутка. Ад'язджаючы, я ад усяго сэрца хачу сказаць: «Брава, дарагія землякі! Жадаю вам новых поспехаў у будаўніцтве мірнага шчаслівага жыцця!».

Д. ДУДКО.

НА ЗДЫМКУ: Сцепаніда Прытчард (у цэнтры) на Пінскім заводзе штучных скур аглядае ўзоры новай прадукцыі.

Знатныя электрзваршчыкі будаўніцтва гіганта тэкстыльнай прамысловасці — Баранавіцкага баваўнянага камбіната: Міхаіл СІП-ЗЕНЬ, Аляксей ТАКАРЫК і Уладзімір ЛАЗОВІК.

Сцежкамі паэта

Навагрудак. Дом-музей Адама Міцкевіча... З імем вялікага польскага паэта звязаны тут многія месцы. У час вайны азвярэлыя фашысты і іх верныя служкі — беларускія нацыяналісты хацелі сперці з твару зямлі ўсё тое, што нагадвала аб вялікім песняру. У першы ж дзень вайны гітлераўцы скінулі бомбы на музей Адама Міцкевіча. У папалішчы і руіны было ператворана ўсё навакол.

Прайшлі гады. У самым цэнтры шуміць малады парк. Летам тут буйна зелянеюць маладыя ліпы, бярозкі, таполі, елкі,

прыгожа цвітуць ружы. А далей, на ўзгорку, стаіць белы дом-музей слаўнага паэта.

Заходзім у музей. На гранітнай табліцы высецаны словы загада Навагрудскага павятовага рэвалюцыйнага камітэта ад 16 верасня 1920 года. «У горадзе Навагрудку, — гаворыцца ў ім, — калісьці жыў вядомы ўсяму свету вялікі польскі пісьменнік — паэт Адам Міцкевіч, пасля яго застаўся дом, у якім ён калісьці жыў, бібліятэка і іншае. Савецкая ўлада, з'яўляючыся носьбітам культуры і святла, памятае тых, хто на гэтай ніве працаваў, і памяць аб іх, увекавечаную іх працай, шануе і аберагае...»

У мінулым годзе музей наведала звыш 13 тысяч чалавек. Прыходзяць сюды з блізкіх і далёкіх месц людзі, каб засведчыць сваю павагу да вялікага паэта. У ганаровай кнізе запісы на розных мовах: беларускай, рускай, польскай, літоўскай, іспанскай, нямецкай, балгарскай.

На Гродзеншчыне імя Адама Міцкевіча названа некалькі калгасаў, многа вуліц. Гэтае імя прысвечана першай беларускай школе ў Навагрудку. Вучні сярэдняй школы, што ў вёсцы Шчорсы, дзе часта бываў вялікі паэт, таксама стварылі музей.

На беразе паэтычнага возера Свіцязь, якое апега Міцкевічам, наладжваюцца народныя гуляні, тут ушаноўваюць перадавікоў сельскай гаспадаркі.

Блізкія і дарагія кожнаму савецкаму чалавеку сцежкі-дарожкі паэта.

Ф. СТАНШЭУСКІ.

Ёсць чаму радавацца

Далёка за межамі Навагрудскага раёна славіцца калгас «Рассвет». Тут кожны год збіраюць добрыя ўраджай, высокіх паказчыкаў дабываюцца і жывёлаводчы.

Ёсць чым пахваліцца рассветаўцам і сёлета. Хоць год быў непагодлівым, аднак яны дабіліся выдатных вынікаў. У сярэднім з кожнага гектара тут атрымана па 21,5 цэнтнера зернявых, па 176 цэнтнераў бульбы, па 225 цэнтнераў цукровых буракоў, па 7,5 цэнтнера семя і валакна ільну. Добра працавалі і жывёлаводы.

Члены гэтай сельгасарцелі, абмяркоўваючы рашэнні лістападаўскага Пленума ЦК КПСС, рашылі ў гэтым годзе змагацца за больш высокія паказчыкі. Яны абавязаліся атрымаць з кожнага гектара па 23 цэнтнеры зернявых, па 200 цэнтнераў бульбы і па 300 цэнтнераў цукровых буракоў.

Высокія абавязальствы ўзялі таксама і жывёлаводы. Яны рашылі атрымаць на кожны сто гектараў ворыва па 100 цэнтнераў мяса ва ўбойнай вазе і па 21,4 цэнтнера на сто гектараў іншых угоддзяў.

С. ФЕДАРАЎ.

ЗЕМЛЯКІ З БРЭСТЧЫНЫ І ГРОДЗЕНШЧЫНЫ, ЧЫТАЙЦЕ ВЕСТКІ З РОДНЫХ АБЛАСЦЕЙ НАРОДНЫ ЁМЕЛЕЦ

На Ашмяншчыне ёсць нямала людзей, якія захапляюцца мастацтвам. Адзін з іх — малады настаўнік Пётр Іосіфавіч Бусловіч. Увесь свой вольны час ён аддае жывапісу, скульптуры, разьбе па дрэву. Уславіць наша жыццё ва ўсім яго характэрна, шматграннасці — такая мэта народнага ўмельца.

Работы П. І. Бусловіча не раз экспанаваліся ў Маскве і за рубяжом. Выразаны ім на бязрозе «Герб Беларускай ССР» быў прадстаўлены на Выстаўцы народнай творчасці народаў СССР.

Зараз малады скульптар працуе над стварэннем кампазіцыі, звязанай з першым палётам савецкага чалавека ў космас, над партрэтамі перадавікоў калгасаў і саўгасаў раёна.

А. ПЛЯХАНАУ.

НА ЗДЫМКУ: П. І. Бусловіч.

ПАМЯЦІ ЗМАГАРОЎ ЗА СВАБОДУ

Цэнтральная вуліца горада Бяроза — імя Леніна — незвычайна ажыўленая. Людзі ідуць у адным кірунку — да месца агульнагарадскога мітынга, прысвечанага адкрыццю мемарыяльнай дошкі на месцы былога канцлагера.

...Больш як 28 год назад у Бярозе-Картузскай, якая знаходзілася пад уладай панскай Польшчы, быў створаны канцэнтрацыйны лагер. Ініцыятарам яго стварэння быў яры прыхільнік пілсудчыны, палескі ваявода Костэк Бярнаці. Хутка «слава» аб змрочных засценках Бярозе-Картузскай разнеслася за межы Рэчы Паспалітай. Аб гэтым лагеры смерці даведалася ўся Еўропа.

Вязні — беларускія, украінскія, рускія і польскія рэвалюцыянеры — падвяргаліся тут нечалавечым катаванням і здзекам. Але тысячы змагароў за свабоду, за народную справу лічылі за лепшае смерць, чым здраду, рабілі ўсё магчымае, каб весці падпольную барацьбу нават у гэтых неймаверна цяжкіх умовах.

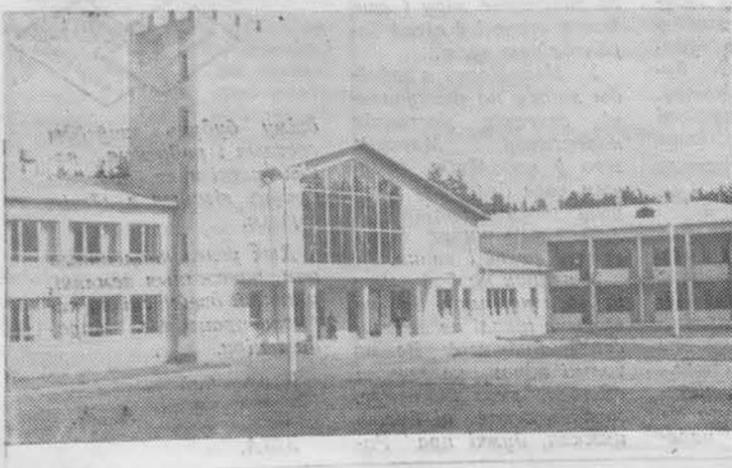
З той пары прайшло нямала часу. Але народ свята захоўвае памяць аб тых, хто аддаў жыццё за яго шчасце і свабоду. ...Кожны, хто пабывае ў Бярозе, можа ўбачыць строгі абеліск. На ім словы:

«Тут з ліпеня 1934 г. па верасень 1939 г. знаходзіўся канцлагер «Бяроза-Картузская». У ім усе гэтыя гады пакутавалі і падвяргаліся катаванням тысячы рэвалюцыянераў — лепшых сыноў і дачок беларускага, рускага, украінскага і польскага народаў».

Е. СЯЛЕНЯ.

У гэтым будынку размяшчаецца музей запаведна-паляўнічай гаспадаркі Белавезжскай пушчы. Да паслуг турыстаў тут ёсць таксама рэстаран і гасцініца.

Фота А. БРЭУДЫ.

Ніжэй пойдзе гутарка аб чалавеку, рукі якога заплалены крывёю дзесяткаў невінаватых людзей. Імя ката — Марчук Васіль Іванавіч. Нараджэння 1912 года. Урадзец вёскі Гнеўчыцы Іванаўскага раёна Брэсцкай вобласці.

У 1941-ым годзе, пасля таго як тэрыторыя раёна была акупіравана нямецка-фашысцкімі захопнікамі, Марчук адразу ж наладзіў з імі дасную сувязь і прымаў актыўны ўдзел у арыштах, катаваннях і расстрэлах савецкіх грамадзян.

Баючыся адказнасці за свае злачынствы, Марчук уцёк на Запад. У сучасны момант гэты бандыт жыве ў ЗША, яго адрас: 341 Pallsade Ave Cliffside Park New Jersey.

Няхай ведаюць усе сумленныя людзі, якія жывуць побач з ім, што ў Васіля Марчука сэрца зверга, рукі ката, душа здрадніка.

А цяпер слова сведкам злачынстваў Марчука.

ЁН ЗАБІЎ МАЙГО БАЦЬКУ

У вёсцы было неспакойна. Па вуліцы Гнеўчыц групамі і па аднаму праходзілі п'яныя немцы, паліцэйскія. Увесь час раздаваліся выстралы. Трывожныя дні перажывалі жыхары. Рэдка выходзілі з дому. Крадком выглядалі ў вокны, шапталі:

— Хоць бы пранесла...

Да нас дайшлі чуткі: у суседняй вёсцы Канатон забілі сувязнога партызан Мікалая Сацуту і ўсю яго сям'ю з шасці чалавек. Расстралілі ні ў чым не вінаватага старога ў Гнеўчыцах — Чыжыка Івана.

Сабраліся некалькі мужчыны разам, падлічылі: толькі ў іх вёсцы за апошні час забіта больш трынаццаці чалавек.

А хто яшчэ загіне ад кулі карнікаў?.. Моладзь ды мужчыны дужэйшыя пайшлі ў партызаны. У вёсцы засталіся старыя, жанчыны і дзеці. Пайшоў у партызаны і я з братамі. Дома застаўся

бацька Іван Прохаравіч Юшкевіч. Адночы ля каліткі яго дома спыніліся двое ў чорных шынялях. Пастаялі, пайшлі далей.

— Пранесла... — падумаў стары. Але не пранесла — у двары з'явілася новая група паліцэйскіх.

— Васіль Марчук ідзе. Не к дабру гэта, — паспеў сказаць Іван Прохаравіч жонцы. Дзверы з шумам расчыніліся, хата напоўнілася карнікамі і сівышным пахам.

— Адзявайся, стары, і пайшлі з намі, — скамандаваў Марчук.

Пайшлі на вёсцы. Спыніліся каля хаты Івана Пятровіча Калашніка. Праз некаторы час паліцэйскія вывелі на вуліцу гаспадарка, яго жонку Вольгу і дзясцігадовага сына Георгія. Зноў пайшлі. Цяпер праз агароды ў поле. Пайшлі недалёка. Той жа Марчук пракрычаў:

— Стой! Сыноў адправілі ў партызаны, дык вось вам за гэта...

Прагучалі выстралы. Яны, як рэха, пранесліся на вёсцы.

Жылі мы на хутары, недалёка ад вёскі Гнеўчыцы. Метраў трыццаць у баку, таксама на хутары, жыла наша бабуля — Агаф'я Сямёнаўна. Спачатку на хутары часта з'яўляліся партызаны. Потым мы не сустракалі іх. Гаварылі, што яны пайшлі далёка ў лясы.

Кругом шнырылі немцы і паліцэйскія. Мы, юнакі, часта збіраліся разам, пераказвалі адзін аднаму ўсё, што ўдавалася пачуць і даведацца. На жаль, часцей за ўсё гэта былі нярадасныя весткі.

На хутары Заем'е карнікі расстралілі Цярэнція Іосіфавіча Міхальчука, яго жонку Акуліну і дваіх дзяцей. Дом і трупы забітых спалілі...

Імя ката —
**ВАСІЛЬ
МАРЧУК**

Аб забойстве бацькі я даведаўся пазней, калі вярнуўся з партызанамі і часцямі Савецкай Арміі ў вёску. Цяпер я ведаю і імя забойцы.

Васіль Марчук... Не аднаму толькі мне хацелася ў той час сустрацца з ім, звесці рахункі. Ды дзе там: ён уцёк са сваімі гаспадарамі за мяжу.

Мікалай Іванавіч ЮШКЕВІЧ, калгаснік сельгасарцелі «Беларусь».

На Гнеўчыцкіх хутарых паліцэйскія расстралілі Пятра Якаўлевіча Церальчука за сувязь з партызанамі...

Нямецкія служакі арыштавалі, адвезлі ў Іванава, дзе і расстралілі, сына Савы Аляксандравіча Міхальчука — Івана, жыхара Гнеўчыцкіх хутароў.

Забойствы... Расстрэлы... І ўсё гэта пры ўдзеле або пад кіраўніцтвам паліцэйскага Васіля Марчука.

Пам'ятаю, мы — старэйшыя дзеці — пайшлі пад вечар да свайго бацькі. Там і засталіся начаваць. Старэйшыя — гэта я і браты Міша, Саша і Коля. Дома засталіся чатырохгадовая Надзя, двухгадовы Вася і Сярожа, якому не было яшчэ двух месяцаў. Пад раніцу мы прачнуліся ад крыку ў хаце. Перад бабуркай сярод хаты стаяў узброены чалавек. Пабліскаючы вачыма, ён крычаў на старую: — Жыва, марш да сына!

Усміхаючыся, дадаў:

— Пахрыстосуйся ў апошні раз.

Стукнулі дзверы. Бабуля паспела шагнуць нам:

— Хавайцеся, хутка...

Міша юркнуў пад печ. Коля, Саша і я залезлі на гарышча, прытаіліся.

Неўзабаве з боку нашага дома

раздаліся выстралы. Толькі праз некаторы час мы даведаліся, што там адбылося.

Ледзь пачало світаць, як на хутар бацькі — Сцяпана Уладзіміравіча Галыкевіча — з'явіліся на дзвюх падводах работнікі СД, сярод якіх быў Васіль Марчук. Дом акружылі. Бацькі нашы яшчэ спалі. У адной бялізне бацьку вывелі на вуліцу. Сталі збіваць, дапытваць:

— Дзе хаваеш партызан?!

Бацька маўчаў. Тады адзін з бандытаў узяў бацьку за рукаў і пацягнуў да бульбяной ямы. Хутка ўскінуўшы вінтоўку, выстраліў у галаву.

Да гэтага ж месца падвялі Надзю і Васю. Дзяцей таксама забілі. Маці, якая трымала на руках Сярожу, пры першых выстралах у бацьку, згубіла прытомнасць. Яе, разам з малым падцягнулі да ямы, прыкочылі некалькімі выстраламі.

Зрабіўшы сваю чорную справу, бандыты паехалі.

Васіль Марчук... Гэта імя мы кожны раз чулі, калі людзі з вуснаў у вусны перадавалі страшэнныя весткі аб зробленых нямецкімі карнікамі злачынствах.

Уладзімір Сцяпанавіч ГАЛЯКЕВІЧ, калгаснік сельгасарцелі «Беларусь».

Вас чакаюць сваякі і шукаюць сваякі

Іван Міхайлавіч КУХЛЕНКА шукае свайго бацьку Кухленку Міхаіла Лазаравіча, нараджэння 1912 года, які пранаў без вестак у час Вялікай Айчыннай вайны, маці Кухленка Вольгу Еўдакімаўну, нараджэння 1913 года, брата Кухленку Сцяпана Міхайлавіча, нараджэння 1927 года, і сястру Кухленку Марыю Міхайлаўну, нараджэння 1935 года, якія былі вывезены ў снежні 1941 года з вёскі Еліна Елінскага сельсавета Шчорскага раёна Чарнігаўскай вобласці УССР.

Разам з імі былі вывезены жыхары гэтай жа вёскі: Кажыя Маўра Еўдакімаўна, Ліман Дар'я, Ліман Праскоўя і Ліман Моця.

Суайчыннікаў, якія ведаюць што-небудзь пра лёс гэтых грамадзян, просім паведаміць у рэдакцыю.

Ніжэй друкуем пісьмо І. М. Кухленкі.

«Мой бацька Кухленка Міхаіл Лазаравіч служыў у Савецкай Арміі. У канцы 1941 года сувязь паміж намі спынілася. У 1945 годзе я атрымаў паведамленне аб тым, што ён прапаў без вестак, але да гэтага часу я не магу згадзіцца з думкай, што бацька загінуў. Магчыма, ён апынуўся за граніцай і не можа ўстанавіць з намі перапіскі.

Мая маці, сястра Марыя, брат Сцяпан і я да пачатку Вялікай Айчыннай вайны жылі ў вёсцы Еліна Елінскага сельсавета Шчорскага раёна Чарнігаўскай вобласці.

У 1941 годзе, прыкладна ў лістападзе-снежні, нямецка-фашысцкія захопнікі занялі нашу вёску, жыхароў, якія засталіся ў вёсцы, сагналі ў будынак школы, а вёску спалілі.

У ліку жыхароў, сабраных у школе, былі мая маці, сястра, брат і я. Пасля таго, як вёска была спалена, усіх нас немцы вывезлі на станцыю Шчорс, дзе размясцілі ў будынку магазіна, прыстасаванага немцамі пад лагер. Мне ўдалося ўцячы з лагера, і праз 3—4 дні я прынёс перадачу маці, сястры і брату, сабраную мной у насельніцтва навакольных вёсак. У другі раз я прыносіў перадачу ім яшчэ праз 4—5 дзён. У гэты час немцы прыгнані новую партыю жыхароў навакольных вёсак. У маёй прысутнасці ўсіх, хто знаходзіўся ў лагерах, павялі на станцыю Шчорс і пагрузілі ў вагоны, а праз некалькі гадзін цягнік адправіўся, і з таго часу я больш не бачыў маці, сястры і брата.

Я ў сучасны момант працую саставіцелем паяздоў на станцыі Калінкавічы Беларускай чыгункі. Жанаты. Сям'я мая складаецца з васьмі чалавек (жонка, 5 сыноў і адна дачка). Старэйшыя дзеці ўжо ходзяць у школу. Сын Сяргей вучыцца ў 6 класе, Віктар — у 3 класе, Мікалай — у 1 класе. Жывём мы добра.

І. КУХЛЕНКА.

Гомельская вобласць, Калінкавіцкі раён, вёска Смольянка».

ЛІСТ З ЗША

САПРАЎДНЫ СКАРБ

У сваім пісьме я хачу падзякаваць вам за пасылкі з кнігамі і пагаварыць аб гэтых кнігах.

Кнігі, атрыманыя ад вас, для мяне даражэй, за ўсё. Для мяне яны ўяўляюць сапраўдны скарб. Асабліва дарагая для мяне кніга Б. Паллявога «Аповесць пра сапраўднага чалавека» ў перакладзе на англійскую мову. Гэту кнігу з захапленнем чытаюць і мае сябры. Я даю кожнаму з іх адзін тыдзень, каб прачытаць аповесць, бо попыт на яе вельмі вялікі, раскажваю ўсім, што гэта не фантазія, а праўдзівае апавяданне аб савецкім чалавеку. Мой пляменнік, які жыве ў Мінску, ведае асабіста таго лётчыка — героя аповесці.

Скажу вам шчыра, што я высока цаню пісьменніка Івана Шамякіна. Яго кніга «Крыніцы» — значны ўклад у скарбніцу беларускай літаратуры. Вельмі каштоўныя кнігі «Падпальшчыкі» М. Шпанава, «Мінскі напрамак» І. Мележа і «Калі крэпасці не здаюцца» С. Голубава. Аўтар апошняй кнігі паказаў, што кожны сумленны савецкі чалавек — патрыёт свайго Бацькаўшчыны.

Нядаўна скончыў чытаць кнігу А. Залескага «У партызанскіх краях і зонах». Кніга цікавая, падрабязна і цікава апісана змаганне партызан-

скіх атрадаў супраць захопнікаў. Але мне не падабаецца, што аўтар часта спасылваецца на кнігі іншых аўтараў. А ў мяне тых кніг няма, і я не ведаю, што там напісана.

Адна з найлепшых кніг, якія я прачытаў за апошні час, гэта кніга І. Новікава «Руіны страляюць ва ўпор». У сваім выдатным творы аўтар паказваў савецкі народ і камуністаў такімі, якія яны ёсць у сапраўднасці. Я асабіста ведаю такіх савецкіх людзей, якія маглі б быць героямі аповесці. Аўтар нічога не выдумляў, а апісаў усё так, як яно было на самай справе. Мы гэту кнігу не проста чытаем, а вывучаем нават. Я збіраю ў сябе моладзь, равеснікаў маіх дзяцей, і тлумачу, што гэта за роман, раскажваю аб тым, што я сам ведаў такіх людзей, аб якіх напісана ў кнізе І. Новікава, што тыя людзі сапраўды паступалі так, як апісвае аўтар. Мне здаецца, што гэту кнігу вельмі карысна было б выдаць на англійскай мове.

Вось пакуль што і ўсё. Бывайце здаровы. Вялікае прывітанне ўсім. Пішыце мне. З вялікай пашанай да вас.

Я. С.

Я ВЕЛЬМІ ЗАДАВОЛЕННЫ

Семнаццацігадовы м юнаком я пайшоў з дома ў пошуках лепшага жыцця.

Звярнуўся да гаспадароў у горадзе Ашмянны: няма работы. Я — у іншыя гарады, але і там пачуў тое ж самае.

Што было рабіць? Не з голаду ж паміраць. І тады я з іншымі такімі ж абяздоленымі людзьмі вырашыў ехаць у заморскія краіны.

Праз некаторы час мы працавалі ўжо на каменнавугальных копях адной з кампаній Францыі. Гэта было ў 1929 годзе. Самыя цяжкія работы ў копах былі ўскладзены на нашы плечы. Працаваць даводзілася па дзесяць гадзін у суткі, а калі

ўстаноўленую норму не выконвалі, то і больш, але праца наша аплатавалася нізка.

З вялікім хваляваннем я сачыў за поспехамі Савецкай краіны. Аб'яднанне Заходняй Беларусі я ўспрыняў з вялікай радасцю і ў што б там ні стала вырашыў вярнуцца ў родны край.

Нечакана да нас дакацілася горкая вестка аб вераломным нападзе нямецка-фашысцкіх захопнікаў на нашу Радзіму. Мы цвёрда верылі ў перамогу мужанага савецкага народа над ворагам. У Францыі ствараліся атрады барацьбы з нямецкімі захопнікамі. У адзін з іх паступіў і я.

На ўсё жыццё заста-

нецца ў памяці 1946 год — год, калі вярнуўся ў Савецкі Саюз. Мне давялося бачыць разбураны Данбас, спаленыя вёскі і сёлы, зруйнаваныя гарады — сляды злачынстваў нямецка-фашысцкіх захопнікаў.

Спыніўся на жыхарства ў мястэчку Гальшаны Ашмянскага раёна. Жыхары сустралі добра, асабліва былі рады родныя. Пайшоў працаваць у калгас. Праз некаторы час на базе гэтай сельгасарцелі быў створаны саўгас, і цяпер уся наша сям'я працуе ў ім.

Саўгас «Гальшаны» — шматгалінная гаспадарка. Ён хутка развіваецца і ідзе ў гару. Як у паляводствах, так і ў жывёлагадоўлі праца

механізавана. У мінулым годзе мы атрымалі добры ўраджай усіх сельскагаспадарчых культур. Амаль у паўтара раза павялічылася колькасць жывёлы. Як і ўсе сем'і, мы жывём у поўным дастатку. Асабліва добра жывецца маім дзеці. Дачка Алена скончыла спецыяльную школу і цяпер працуе заатэхнікам. Старэйшы сын Зігмунд скончыў прафесіянальна-тэхнічную школу і працуе механікам па здабычы каменнага вугалю ў Данбасе. Сын Павел вучыцца ў 10 класе сярэдняй школы. Адным словам, я вельмі задаволены сваім новым жыццём.

А. КУНІГЕЛЬ.

Калектыў Бабруйскага суднарамонтнага завода заканчвае выраб са шклопластынаў пасажырскага катэра на падводных крылах.

СПАЧАТКУ яна прасіла піць. Прасіла доўга, жаласліва, ледзь не плачучы.

— Пракоп, га, Пракоп! Няўжо ў цябе паадсыхаюць рукі, калі ты пададзі мне конячку вады? Вады-ы, дай вады-ы!..

Потым яна ўспамінала, як яшчэ дзецьмі яны з Пракопам пасвілі свіней, гулялі ў лапту, бегалі ў лес па ягады і грыбы, падросшы, разам хадзілі ў школу, на танцы, і ён неяк нават праводзіў яе да хаты...

— Няўжо ты забыўся пра ўсё гэта? — пыталася яна і кляла, кляла яго на чым свет стаіць, кляла так, што хацелася заткнуць вушы, абы толькі не чуць гэтых праклёнаў. — Мы папраганяем немцаў, — аж хрыпела яна. — І памянеш маё слова — у нас не будзе літасці да такіх, як ты. Гады вы, нелюдзі, каб вас зямля не насіла і вада не брала... Вады-ы!..

І зноў прасіла піць. Прасіла ў імя іхняга ранейшага сяброўства, у імя траіх дзяцей, якіх пакінула ў лесе, ідучы сюды, у вёску.

— Падумай сам, — казалася яна. — Не сёння-заўтра прыйдуць нашы. Што ты будзеш тады рабіць? Цябе ж таксама заб'юць, як апошняга кручанага сабаку... Астануцца сіротамі дзеці. Твае і мае дзеці, чуеш, Пракоп? І ніхто тваім дзецім не скажа ніколі добрага слова, бо яны дзеці праданніка, дзеці паліцая... Яшчэ не позна, падумай. Усе спяць. Выпусці мяне, я завяду і цябе ў лес, да партызан. Чуеш, Пракоп, яшчэ не позна!..

На хвіліну-другую жанчына замкнула, потым зноў чуўся яе голас, то гнеўны, крыклівы, то ціхі, лагодны, бы плэскаў вады. Жанчына хацела жыць — у яе былі дзеці. І дзеці іх яна прасіла, як толькі ўмела, прасіла выпусціць яе.

Ён жа глуха тупаў і тупаў ля склепа, у якім была замкнута яна, партызанская сувязная, і толькі цяжка соп. Што было ў яго на душы? Жаласць да адзінокай жанчыны, якую — ён ведаў — чакае

У школах Беларусі зімовыя канікулы. Клубы, залы кіно і тэатраў, дамы адпачынку і санаторыі прадастаўлены ў гэтыя дні дзецям. Тут яны веселяцца, адпачываюць, набіраюцца сіл. Вось аб жыцці школьнікаў у адным з такіх дамоў адпачынку, размешчаным пад Мінскам у Ждановічах, мы і раскажам вам.

Фота В. Лупейкі.

СМАГА

заўтра расстрэл? Клопат пра сябе? А найбольш, мусіць, страх. Страх за сваё жыццё — Пракоп баяўся, што, калі пачне адмыкаць склеп, яго пачуюць паліцаі — яны спалі непадалёку на сенавале. Тады бывай усё... І ён тупаў, тупаў ля склепа, не асмельваючыся вымавіць нават слова.

З-за хаты выплыў месяц, выплыў і хутка паплыў над вёскаю, гуліва раскідваючы то ў адзін, то ў другі бок сваімі вострымі рожкамі лёгкія начныя сухмаркі. І ў яго спакойным і бледным святле хадзіў, звесіўшы галаву і водзячы за сабою доўгі цень, Пракоп. Месяц ззяў яркаю зоркай на адкінутым цесаку яго вінтоўкі.

І ён, зусім чужы гэтым людзям чалавек, не стрываў. Выцягнуў з-пад галавы вінтоўку, крадком

наступіць на што і не нарабіць груку, пайшоў да склепа: прагнуўшыся сярод ночы, ён ужо не мог заснуць, чуючы непадалёку такое...

Падыйшоўшы да Пракопа, ён сутаргава схпіў яго за шыю, паваліў на зямлю і, не кажучы ні слова, моўчкі, зацята пачаў душыць...

Пасля, увесь калоцячыся ад хвалявання, крутануў з такой сілай замок, што вылецеў прабой, і, адчыніўшы дзверы, гукнуў шэптам у цемру:

— Ідзі, вымятайся адсюль. І больш ніколі не пападайся.

І памалу, раз-пораз азіраючыся, пайшоў паўз сенавал на агарод, пайшоў туды, дзе ўдалечыні віднеўся лес...

ссунуўся з сенавала, дзе ўмасціўся спаць разам з усімі паліцаямі, і, асцярожна ставячы ногі, каб не наступіць на што і не нарабіць груку, пайшоў да склепа: прагнуўшыся сярод ночы, ён ужо не мог заснуць, чуючы непадалёку такое...

СНЕЖНАЯ РЭСПУБЛІКА

Дарога пятыя паміж прыціхлымі, захутанымі ў снежныя футры соснамі. Усё шчыльнай падступаюць яны да яе, усё гусцей становіцца лес. Здаецца, яму няма канца. І раптам перад намі, нібы ў казцы, узнікае гарадок, звянец галасы яго жыхароў. А іх у доме адпачынку «Ждановічы» каля 450. Піянеры і школьнікі з'ехалі сюды з розных школ Мінска, з саўгасаў і калгасаў. І таму яны ўсюды.

Вось там імчацца з гары санкі. Усё хутчэй, хутчэй, хутчэй. Нарэшце яны дагналі папярэднія, сутыкнуліся. І з гары, куляючыся і смеючыся, ляцяць дзеці. Крыху далей відаць фігуркі маленькіх лыжнікаў. А ўнізе, у лагчыне, заліты каток. Тут, на іскрыстым лёдзе, сабралася, бадай, больш за ўсё жыхароў гэтай «снежнай рэспублікі». Адны, узяўшыся за рукі, коўзаюцца, і ланцуг іх выгінаецца, нібы рознакаляровая змейка. Іншыя развучваюць нейкія складаныя фігуры «вышэйшага пілатажу». А Валя Чаўнакова і Ала Фаміна робяць на лёдзе толькі першыя крокі. З непрывычкі крыху баляць ногі, але ўсё роўна не хочацца развітвацца з канькамі.

Хтосьці прапанаваў наладзіць спаборніцтва. І вось ужо частка катка вызвалена. Па баках бегавой дарожкі сабраліся балельшчыкі і тыя, хто захацеў памерацца сіламі, умнем, спрытам. Чыясьці свавольная рука траснула дрэва, і на плечы, шапкі, твары дзяцей, якія стаяць пад ім, пасыпаліся сняжынкі. І зноў смех, вясёлая мітусня.

Мароз разумянiў шчонi, запалiў вясёлыя іскаркi ў дзiячых вачах, вецeр раскудлацiў валасы. Хораша! Ох, як хочацца есцi, набегаўшыся па свежым паветры. Чым жа сягоння пачастуе iх повар Ксeнiя Мiкалаеўна. Суп цi боршч — усё з'ядуць з аднолькавым апетытам. А потым... бягуць за дабайкай. Але асабліва любяць дзецi падвячоркаваць. У гэты час iм заўсёды даюць што-небудзь вельмi смачнае: пячэнное, цукеркi, апельсыны.

Тыя, што вярнуліся дамоў з прагулкаў раней часу, сабраліся ў сваіх пакоях. Давайце і мы заглянем у некаторыя з іх. Тут па-хатняму ўтульна: на падлозе і над ложкамі дываны, шафы з лостэрскамі, на сталах чыстыя абрусы. Вось у гэтым пакоі жывуць вучаніца трэцяга класа Тая Меркуль і чатырохкласніцы Вера Васілёнак і Аня Махочына. Любіць Вера кнігі. А цяпер яна пераказвае сяброўкам

змест апошняй, якую нядаўна прачытала. У другой — Люда Елісевич і Таня Науменка. Дзяўчынкі вельмі любяць шыць. З сабой у лагер яны ўзялі лялек і цяпер шыюць для іх убory. Але, бадай, больш за ўсё яны любяць прагулку ўсім атрадам разам з выхавальніцай Кларай Рыгораўнай Гур'евай. Ідуць па лесе ланцужком дзеці, пракладваючы сцяжынку. Хораша вандраваць па лесе. А калі ўявіць, што гэта не проста піянерскі атрад, а атрад геалагаў, калі пачаць разам падарожнічаць па далёкіх землях і краінах, калі разам марыць? Тады прагулка становіцца ў тысячу разоў цікавейшай.

Вечар можна правесіць ў клубе. У вестыбулі сабраліся аматары настольнага тэнісу. У пакоі для шахмат і шамак над клетчатымі сталамі схіліліся галовы хлапчукоў і дзяўчынак, абдумваючых чарговыя ходы. А гэты пакой — царства кнігалюбаў. Тут бібліятэка, у ёй больш за сем тысяч кніг. Толькі шалася сцяжыць старонкі, парушаючы яе цішыню, ды зрэдку чуваць шэпт суседзяў, якія дзеляцца ўражаннемi.

У глядзельнай зале весела. Сюды прыйшлі ўсе, хто любіць вясёлыя песні, музыку, танцы, хто любіць вадыць карагоды вакол прыгажуні-ёлкі.

У зімовым піянерскім лагеры кожны займаецца тым, чым хоча. А каб гэта не павярнулася адваротным сваім бокам і дзецям не стала сумна, тут абраны савет дружыны, камсамольскі актыв. Гэта яны дапамагаюць выхавальцам, сочаць за парадкам, арганізуюць розныя мерапрыемствы. Гэта яны запалілі ў клубе вясёлы «Лясны агеньчык». Так называецца насэнная газета. Ад вачэй яе карэспандэнтаў нічога не ўтоіш. А потым мастакі Сeня Марголін і Ігар Дзяржаўскі адлюстравалі ў лагерах жывыя ў смешных малюнках.

Непрыкметна пралятаюць дні зімовых канікул. Бо кожны з іх нясе нешта захапляючае, цікавае. Адным надоўга запомніцца сустрэча з пісьменнікам А. І. Махначом, яго цікавы расказ пра абаронцаў Брэсцкай крэпасцi, іншым — прыезд у лагер лeнiнградскiх школьнікаў з піянерскага поезда «спадарожнік». Колькі знаёмстваў завязалася ў гэты дзень, колькі сяброў абмяняліся адрасамі!

Добра, весела жывецца дзецям у зімовым лагеры «Ждановічы», у іх «снежнай рэспубліцы».

Л. ВОЛЬСКАЯ.

АДЗІН ЗА ЎСІХ, УСЕ ЗА АДНАГО

Нікога з дарослых не было ў той час дома ў калгасніка Уладзіміра Баравіка. «Гаспадарыў» па дому пяцігадовы ўнучак. Знайшоўшы схаваныя за прыпечкам запалкі, свавольнік развёў у хляве касцёр. Хутка загарэлася саломы, і вогненныя языкі перакінуліся на сцены. Пакуль Баравік і яго аднавяскоўцы прыбеглі на сядзібу, яна была ўжо ў агні. Як ні стараліся людзі, новы пяціценны дом адстаяць не ўдалося. Згарэлі і надворныя пабудовы. Маёмасць, нажытая за доўгія гады, ператварылася ў попел.

Цяжка было на душы Уладзіміра Баравіка. Застаўся, як кажуць, гол як сакол. Жонка ў слёзы, старая і дачка расхвалываліся не менш, дзіця напалохалася. Сам гаспадар ходзіць і розуму не прыкладзе: як быць, што рабіць, дзе знайсці сям'і прытулак. Тут падыходзіць да яго старшыня калгаса «XXII парт'езд» Павел Пятровіч Жулега і кажа:

— Не гаруй, Уладзімір Васільевіч, дапаможам, у бядзе не пакінем.

На другі дзень запрасілі ў кантору калгаса Уладзіміра Баравіка. У пастанове, прынятай аднагалосна, гаварылася: перадаць бясплатна пацярпеўшай сям'і гатовы зруб. Апрача таго, выдаць беззваротна 200 рублёў для набыцця хатніх рэчаў. Райвыканком адпусціў шыферу на дах. У сталярнай майстэрні зрабілі аконныя пераплёты, дзверы. На калгаснай аўтамашыне даставілі на пляцоўку цэглы, вапну, цэмент, каменне. На будоўлю ў дапамогу пагарэльцу накіравалі членаў будаўнічай брыгады Івана Шауру, Мікалая Карнацэвіча, Ігната Шарымскага і Пятра Шарымскага, праца якіх аплатавалася за кошт калгаса. І работа закіпела.

Прайшло нямнога часу, і на ўскраіне вёскі Лапішкі вырас новы прыгожы дом. Нядаўна сям'я Баравіка справіла наваселле.

Г. ДЗЕРАВЕНСКИ.

в. Падкраеўшчына, Глыбоцкі раён.

Недзе на Марсе: — Няўжо Гагарын?

— Гэта наш сусед. Ён заўсёды што-небудзь забывае.

— І пры такіх адзнаках ты яшчэ можаш спяваць?

ДЛЯ ЗАХОДНЯЯ ЕУРОПЫ
Слухайце штотдзённа нашы радыёперадачы па сярэднеўрапейскаму часу на сярэдняй хвалі 227 метраў (ці 1322 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін; з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30;
на наротнай хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін.
Па нядзелях — на хвалях 30,83 метра і 227 метраў з 8 да 9 гадзін і з 10 да 13 гадзін.

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ
Па серадах — ад 22 гадзін 30 мінут па сярэднеўрапейскаму зімоваму часу на хвалі 50,51 метра (ці 9940 кілагерцаў) і на хвалі 31,48 метра (ці 9530 кілагерцаў);
па нядзелях — ад 8 гадзін раніцы па сярэднеўрапейскаму зімоваму часу на хвалях 30,83 і 227 метраў.

ДЛЯ ЗША І КАНАДЫ
Слухайце штотдзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскаму часу з 19.30 да 20.30 на хвалях: 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9605 кілагерцаў), 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ
Па суботах — ад 20 гадзін да 20 гадзін 30 мінут па нью-йоркскаму часу на наротных хвалях: 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9605 кілагерцаў), 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

Збор твораў Кандрата Крапівы

Дзяржаўнае выдавецтва БССР прыступіла да выдання збору твораў у чатырох тамах народнага пісьменніка Беларусі Кандрата Крапівы.

выпушчаны з друку ў 1963 годзе.

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, 77. Дом друку. Рэдакцыя газеты «Голас Радзімы».

Усе чатыры тамы збору твораў Кандрата Крапівы будуць